

Il·lustrar, mirar, veure, ensenyar, mostrar, dissenyar, dibuixar Elisabet Medina, una mirada

Ana Fernández

Segurament sense destorb, inconscientment, a poc a poc, l'Elisabet va anar interioritzant una mirada especial i, per tant, una afecció inexcusable vers el món de la plàstica. Per què? Simplement, perquè era això el que vivia a casa seva. Un ambient saturat d'afinitat artística que tard o d'hora havia d'explorar. Tant se val dels treballs alimentaris; hom ha d'espavillar-se i ha de viure. L'Elisabet, que pertany a la generació dels que estudiaven però treballaven —espècie, per altra banda, a punt de l'extinció—, va començar dins el món administratiu, en una institució bancària, però amb les idees molt clares. Així doncs, L'Escola Massana i Elisava es van fer indispensables entre altres. Era el temps de la formació completa. Hom ho estudiava tot i des del començament no s'especialitzava, sinó que pretenia abastar les bases del que és més essencial. D'aquell de qui se sent deutora va aprendre que "tenir una actitud davant la feina" era quelcom indispensable, paraules del nostre entranyable Ramon Noè.

— M'he fet dels principis bàsics: (dibuix, grafisme...) però també de la meva pròpia experiència, perquè, generacionalment, no pertanyo al temps del disseny com a moda i moltes coses no les he assolides a l'aula, sinó dins les jornades laborals dels tallers. Això m'ha resultat molt positiu, perquè és un privilegi controlar tant l'etapa més íntima i creativa que em pertoca, com la fase de producte final. L'experiència del taller m'ha ensenyat que mètodes, tècniques i idees no són sempre compatibles i, a vegades, algunes de les "patums" que controlen la producció del disseny i de la il·lustració ho desconeixen. M'agrada de saber que puc controlar, des del principi fins que la imatge surt al carrer, tot el procés. Tenir consciència de moltes de les meves limitacions,

en el camp en què em moc, és bo i útil. Puc saber, per exemple, que hi ha tantes facetes que em poden interessar! I que és tan difícil d'abastar-ho tot!

Preguntar a l'Elisabet què és allò del que se sent més satisfeta és difícil, perquè, com tota persona dedicada al món de la creació, cada gest, cada línia o idea han estat el resultat de molts reptes, de molts dubtes, i allò que per a un espectador pot resultar molt atractiu, per a ella no resulta el més significatiu. Per contra, un petit dibuix, una il·lustració marginal o prime-renca li signifiquen autèntiques fites. Tot i així, els treballs que va fer a principis dels noranta, dins d'una campanya municipal pel foment de la recollida selectiva de residus, van ser, per la seva novetat, una feina que recorda amb especial interès.

Tampoc no és fàcil destriar les seves preferències a l'hora de remarcar un tipus determinat d'encàrrecs: il·lustració, cartellisme, disseny gràfic... Tot té el seu interès específic. Fins i tot la diferència entre un treball d'encàrrec o un treball més lliure no marca la seva predilecció:

— Davant d'un encàrrec em sento igual de motivada, perquè significa un repte fascinant. Què es vol vendre? A qui va dirigit? Com puc ser més persuasiva? M'interessa d'ajudar a dir el que altres volen que es digui. Jo puc, per formació, fer-ho, i això em fa sentir-me útil. Un treball més lliure em

planteja un estat d'ànim diferent, però igualment suggeridor; són d'altres les motivacions, però no menys engrescadores. Els dos registres m'interessen i el meu nivell d'entrega és similar.

Aquesta harmònica dualitat és una mostra de professionalitat que ve corroborada per una autèntica base tècnica i mental vers la feina. Feines com les de l'Elisabet posen a prova la capacitat i la paciència de l'artista: quantes

"Reflexe", tècnica mixta s/tela (130x97 cm).

vegades no ha vist les seves idees transformades, alterades i piratejades? Infinitat de vegades, però estem dins un món que requereix un estómac a prova de bomba.

També hi ha la problemàtica de l'intrusisme, que el món de l'ordinador ha facilitat. I què en pensa l'Elisabet? Poca cosa, a part d'evidenciar aquest fet, d'altra banda inevitable: no se'n sent gens preocupada. És un problema més al qual, des de la seva independència professional, s'ha d'enfrontar; un més dels inconvenients que l'independentisme creatiu li ocasiona. La infografia per si mateixa no té valor; es nota si s'està jugant amb la maquineta i es tenen mancances de base. Tard o d'hora es veu el llautó:

- La faceta que se'm fa més difícil és l'administració i la venda del meu propi treball. Dibuir, il·lustrar, dissenyar, això no em fa por. Però arregar la carpeta i vendre el que faig se m'ha fet sempre difícils. Ara bé, ja fa anys que em moc i ho assumeixo com una feina més. Ara i sempre procuro preocupar-me pel rigor amb què treballo i per aprendre sobretot, perquè, dins el meu camp, cada dia hi ha coses noves, i d'altres que ja hi són i que encara em plantegen reptes constants. La tipografia és una de les meves assignatures pendents, un món fascinant al qual encara no he estat a temps d'accedir. Per això m'agrada experimentar molt amb d'altres materials i tècniques. Cada feina és un món peculiar, perquè requereix del coneixement d'una múltiple i diversa varietat de mitjans. Cada encàrrec és una idea nova. No puc tractar cada missatge amb un únic llenguatge, per molt bé que em trobi utilitzant-lo.

El que sí que es nota, davant una panoràmica visual del treball de l'Elisabet, és aquest afany per no ser etiquetada, ni per tendències tècniques ni per un estil concret. Un aire de pretesa ingenuïtat segurament plana pel conjunt de la seva obra. Una agradable ingenuïtat que, curiosament, també afecta el conjunt de la seva obra pictòrica, obra que pretén, per altra banda, des d'un aspre expressionisme, mostrar-nos un vessant més dur de la seva personalitat.

- La competència és dura dins aquest món, però, a poc a poc, l'especialització, encara que empobreix la nostra capacitat creativa, delimita espais i, a la vegada, obre expectatives noves. Jo em sento segura, com he dit abans. Pertanyo a una generació d'aprenentatge sòlid. Tan sols em sento encuriosida per tot allò que és nou, però no pertorbada.

Castellers de Sabadell

Ara fa un any naixien a la nostra ciutat els Saballuts (o Ceballuts, segons el gust de cadascú), fruit d'una inquietud d'un grup de persones per a formar a Sabadell allò que ja existia tradicionalment a molts altres llocs del país: una colla castellera.

El juliol del 1994 Miquel Francès, actual president de l'entitat, va llançar una crida que va reunir els primers futurs Castellers de Sabadell. Amb l'ajut, l'assessorament i la paciència d'alguns Minyons de Terrassa, els nostres castellers aprengueren les tècniques i les aptituds necessàries per a aquesta activitat que oscil·la entre l'art i l'esport. El 13 de novembre següent, els Saballuts celebraren la seva primera diada i descarregaren tots els castells: 4 de 6, 2 de 5 i 3 de 6. L'eufòria i la febre castellera n'esdevingueren els protagonistes i, successivament, s'aconseguien descarregar castells cada vegada més ambiciosos. Així doncs, destaquen, com a actuacions més importants, la de Montserrat, on es va descarregar una torre de 6 el març del 95, la de Sant Jordi: el primer 4 de 7 descarregat i, la tan celebrada darrerament, la de la Festa Major d'enguany, amb el 3 de 7 i el pilar de 5.

Els Saballuts són la millor colla castellera en potència. Han assolit el que cap colla havia assolit en tan poc temps. Ara com ara, els seus objectius principals són consolidar-se com a colla de 7 i intentar el 5 de 7 i el 4 de 7 amb agulla, amb vista a la diada d'enguany, encara que no es volen precipitar. El cap de colla, en Josep Soler, afirma: "Volem assolir allò que ens proposem en el termini que ens fixem, però sense caure en la precipitació". Així doncs, haurem d'esperar el 12 de novembre, diada dels Castellers de Sabadell, per saber quines seran les seves properes gestes.

Els Saballuts apleguen ja unes 400 persones, de les quals 150 assisteixen regularment als assaigs setmanals; als quals "tothom hi és benvingut", com diuen. Els castellers són sobretot una "excusa per a fer bons amics i divertir-se amb una finalitat comuna: enlairar un castell". Per a formar part activa dels Castellers de Sabadell cal pagar una petita quota anual, preu que inclou diversos avantatges, com són el descompte a un gimnàs, la possibilitat de participar en viatges a fora del país i tota mena de sortides i excursions castelleres.

Gemma Castan

FINQUES CARNER

Agent de la propietat Immobiliaria

Sant Antoni Mª Claret, 18 • SABADELL
Tels. 725 47 66 - 725 49 76

Sant A. Mª Claret, 2 • SABADELL
Telèfon 725 01 26

RESTAURANT

Euterpe

Rambla, 1 Tel. 725 01 26
SABADELL PARKING